

lige Omstændigheder tilstede, som udsfulgte eller forklarede, at Fristen ikke var bleven benyttet. — Man har fremdeles indført en ny Paragraf, nemlig § 91 om, at Tilladelse til at henstøde i udført Bo skal for Fremtiden meddeles udenfor Kjøbenhavn af Skifteretten, dog med Afgang til at bringe dennes Afgjørelse af den fremsatte Bøgjøring ind for Overvirkigheden, hvormod der ikke er gjort nogen Forandring med Hensyn til Meddelelse af slige Tilladelser for Kjøbenhavns Bødkommende. Bestemmelsen, saaledes som den her foreligger, er væsentlig affattet i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Loven af 26de Mai 1868 om Bestyrelse af Umyndiges Midler og Beskikkelse af Verger. For saa vidt tror jeg ikke, man kan have Noget at indvende mod denne Bestemmelse. — Der er endelig udgaaet nogle Bestemmelser af Lovforslaget. Der er nemlig dels udstedt en Paragraf, som det erede Thing vil erindre blev indsat her ved Sagens Behandling i forrige Samling, og som gik ud paa at gøre Sikkerhed for, at de sportelløbende Skifteforvaltere ikke skulde lide en ubillig Afgang i deres Indtægter ved de Gebyrbeskikkelser og Forandringer, som Lovforslaget vil medføre, naar det bliver til Lov, dels er der udgaaet 2 smaa Gebyrbestemmelser af Lovforslaget. Naar man har udstudt disse Bestemmelser, er det imidlertid ikke, fordi man overhovedet ikke billiger disse Bestemmelser, der ere skudte ud i god Overensstemmelse med, hvad der blev udtalt af Justitsministeren ved Lovforslagets Forelæggelse i Begyndelsen af denne Samling i det andet Thing. Jeg bemærkede den Gang, at der samtidig med dette Lovforslag vilde af Finansministeren blive forelagt, hvad der jo senere er sket, et Forslag til Lov om Beregningen af Skiftegebyrer. I denne Lov om Skiftegebyrer havde disse Gebyr-Bestemmelser naturligvis deres Plads, og det var en Selvfølge, at, naar de omtalte Bestemmelser fattedes ind i en anden Lov, var deres Plads ikke længere i den Lov, som her forhandles. Med Udledelsen af disse tre Bestemmelser, som jeg saaledes har henrykket til, naar jo i Forbindelse den sidste Paragraf i Lovforslaget, nemlig § 93, hvor det hedder: „Denne Lov træder i Kraft samtidig med Lov om Betalingen for de til Skiftevesenet hørende Forretninger m. v.“ I den Anledning skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det var Forordningen, da dette Lovforslag og Lovforslaget om Betalingen for de til Skiftevesenet hørende Forretninger m. v. blev forelagt i Samlingens Begyndelse, skulde de træde i Kraft samtidig. Med Hensyn dertil var Terminen for denne Lows Krafttræden sat til den 1ste Januar 1875, idet man gik ud fra, at Gebyrloven ikke let vilde kunne træde i Virksomhed før til den nævnte Tid. For saa vidt kunde det synes, at der ikke er sket nogen Forandring i den Lante, Regjeringen selv havde ved Forelæggelsen af Lovforslaget, derved at man i Stedet

for at sætte i § 93: „Denne Lov træder i Kraft den 1ste Januar 1875“ har sat: „Denne Lov træder i Kraft samtidig med Lov om Betalingen for de til Skiftevesenet hørende Forretninger m. v.“ For saa vidt nu den af mig nævnte Lov maatte blive færdig og komme til at træde i Kraft den 1ste Januar 1875, vil der altsaa heller ikke praktisk ske nogen som helst Forandring. Man maa jo være det Saab, at den anden Lov, Lov om Betaling for Skifteforretninger vil blive færdig — nogen bestemt Dømt derom kan man ikke have; den skal foretages til 2den Behandling i det andet Thing netop i Dag, og det er altsaa tilladt at fastholde det Saab, at det vil Luffes Finansministeren at komme til Forstaaelse med Rigsdagens to Afdelinger om Betalingen for disse Forretninger — men skulde dette Saab glippe, Noget, vi indtil videre ikke ville antage, opstaar derimod det Spørgsmaal, om det da vil være rigtigt ikke desto mindre at lade denne Lov, hvormed vi i dette Dieblit beskæftigede os, emanere, eller om man ligeledes skulde lade den henligge, fordi den anden Lov ikke kommer ud. Jeg skal paa dette Punkt ikke udtale nogen bestemt Mening derom; jeg maa forbeholde mig derom at danne mig en bestemt Mening, efter som man ser, at Forholdene udvikle sig i det andet Thing. Jeg tror, at jeg herved har henledet Thingets Opmærksomhed i alt Fald paa de væsentlige af de Vædringer, der ere skete i det andet Thing.

Relevans. Som den, der var Ordfører i denne Sag, da den var forelagt i dette Thing i forrige Samling, vil det findes naturligt, at ogsaa jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til det, vi nu hørte af den høitærede Justitsminister, idet jeg ogsaa deler den Mening, som det forekommer mig, at Ministerens Fremstilling gik ud paa, at det vil være nødvendigt at foretage visse Vædringer i Loven, at der er Punkter, med Hensyn til hvilke det neppe gaar an at lade Loven udfomme, som den nu lyder. I alt Fald fortjener det nøiere Overveelse, om saadanne Forandringer ikke blive nødvendige paa enkelte Punkter. Jeg skal overspringe alle saadanne Smaating, som ikke kunne have almindelig Interesse, idet jeg forud bemærker, at en Sag af den Natur egentlig ikke egner sig til at diskuteres i en stor Forsamling, og jeg derfor ret vel kan forstaa, at det maatte vil trætte en Del af Thingets Medlemmer at følge saadanne Forandringer, der ville falde noget i det Enkelte og i det Løst. Derfor skal jeg stræbe saa vidt muligt at undgaa at komme ind paa Enkeltheder og skal kun holde mig til de større Spørgsmaal, som jo ogsaa allerede ere blevene antydede af den erede Minister. — Hvad først § 5 angaar, vil jeg blot sige det, at i og for sig er jeg slet ikke imod den Lante, at der maa være en Afgang til ikke at tage Hensyn til Personer, som der er overveitende Grund til at